

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institvtiones Morales

In Qvibus Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1602

23. De idoneo, ac legitimo ministro sacrificij Missæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14077

dicuntur de ijs, qui in extremum vitæ periculum deueniunt, quibus singula verba iam hæcenus exposita non ineptè conueniunt.

Nonò *Queritur*, An Missa pro parulis, qui cum baptismo ex hac vita exceſſerunt, nondum rationis vſum confeſſerunt? *Reſpondeo*, nequaquã, cum pro certo, & indubitato habeamus, eorum animas corporum vinculis ſolutas ſtatim ad cæleſtem patriam euolare. *Quæres*, an Miſſarum ſacrificia faciendâ ſint cum hi paruli ſepeliuntur? *Reſpondeo*, eſſe faciendâ: non ita tamẽ, vt pro illis offerantur: nec item in Miſſa præcationses vllæ pro ijs fundantur: ſed ſacrificia ſunt, pro omnibus mortuis, quorum peccata adhuc expiantur: ergo ſunt, hæc ſacrificia ad aliorum mortuorum ſubſidium, & viuorum ſolacium, qui vident Eccleſiam ſollicitè ſuis votis, precibus, ſuffragijs, & ſacrificijs eos qui ſunt morte delecti, iuuare. Hæc ex S. Thoma, in 4. d. 45. q. 2. art. 2. Pa. lu. 4. d. 45. q. 1. art. 2. & Naua. de orat. c. 19. nu. 65.

Decimò *Queritur*, An Miſſarum ſacrificia mortuis, pro quibus ſunt, certa, ac firma lege profint? *Sotus* in 4. d. 19. q. 2. ar. 4. videtur negare ſic mortuis ſacrificia prodeſſe, ſed liberali duntaxat Dei voluntate, ita vt miſericorditer ea Deus accepta, & grata habeat, non autem vllius à ſe latæ legis neceſſitate. Nam mortui, inquit, non amplius ſunt in diſtione, & poteſtate Eccleſiæ, ergo eas iuuare non poteſt abſoluendo, ſed ſuffragando, ſuffragia autem profunt, ſi Deus, ea accepta ſibi habere dignetur. At in 4. d. 21. q. 2. art. 3. ait magis pium eſſe oppoſitum ſentire. *Quare* probabilius mihi videtur, quod alij docuere, videlicet Couar. cum alijs in c. Alma mater. p. 1. §. 5. num. 11. certa, & firma lege Dei ſacrificia prodeſſe ijs, qui iam obiere: quoniam tum Eccleſia, quæ pro illis ſacrificat, tum ipſi mortui, pro quibus ſacrificia offeruntur, Dei gratia, & charitate præditi ſunt: ergo nihil eſt, vnde ſacrificij fructus impediatur: & hæc opinio, cum ſit magis pia, & rationi conſentanea eſt amplectenda. *Dices*, eos mortuos extra ditionem Eccleſiæ iam eſſe conſtitutos. *Reſpondeo*, in de colligi, eos per Eccleſiam à peccatis non ſolui, quemadmodum viui abſoluantur: nam in hos Eccleſia ius, & auctoritatem habet, qua eos ligat, ac ſoluit: at verò mortuos iuuat, nõ quòd eos à peccatis abſoluat, ſed quòd ſua ope, & auxilio ſubleuet, cuius tamẽ ſubſidia voluit Deus ſua certa, quam ſtatuit lege grata habere, & accepta. Hoc autem inde colligimus, quia Diuina eſt traditio Apoſtolorum ſermonem nunciata, vt pro mortuis precemur, & ſacrificia offeramus, ergo Chriſtus Dominus, qui hoc tradidit, & qui hoc nobis nunciari iuſſit, eo ipſo, voluit huiusmodi ſuffragia pro mortuis tanquã grata, & accepta ſibi offerri.

Caput XXIII.

De Idoneo ac legitimo Miſſæ ſacrificij miniſtro.

Hoc loco quædam tanquam certæ, & exploratæ veritatis poni oportet: quæ cū de Euchariftia, vt eſt Sacramentum, agetur, ſiſus oſtenduntur. Ea autem ſunt huius ſacrificij miniſtros eſſe Sacerdotes, auctoritate Eccleſiæ ritè, & legitime

Sacris Ordinibus initiatos. Deinde eos miniſtros eſſe ad conſecrandum corpus, & ſanguinẽ Domini, & offerendum, & ſumendũ, & alijs impertiendum. Denique, miniſtrum, vt legitime iure, & ritè abſque peccato cõſecret, offerat, & det alijs, oportere liberum eſſe, & ſolum ab omni excommunicatione, ſuſpenſione, interdico, irregularitate, & cæteris luris Canonici, vel Diuini pœnis, vel impedimentis. Pari ratione in præſentia non eſt diſputandum, an plures Sacerdotes poſſint ſimul eundem panem, vel vinum conſecrare: nec item, quæ mens, & voluntas in Sacerdote ad ſacrificandum exigatur.

His poſitis, primò *queritur*, an quemadmodũ ſolus Sacerdos iure diuino eſt legitimus miniſter Euchariftiæ conſecrandæ, offerendæque, ita ſolus quoque ipſe ſit eodem iure Diuino miniſter in ea alijs cõferenda. Nam Luc. 22. ſolis Apoſtoliſ, & Diſcipuliſ præcepit Chriſtus. Hoc facite, id eſt, conſecrate, & offerete; & eiſdem videtur quoque dictum: Alijs Euchariftiam miniſtrate: quæ tria ipſe præſtiterat: nam, & conſecratur, & obtulerat, ac dederat. At verò ex altera parte olim Diaconi corpus Domini à Sacerdotibus conſecratum de more alijs impertiebant. *Reſpondeo* in hunc modum, ratione muneris, & officij ordinaria poteſtate ſolus Sacerdos iure Diuino alijs Euchariftiam conſert; Diaconus verò mandata ſibi, & commiſſa poteſtate ius, & auctoritatem habere poteſt Euchariftiam à Sacerdote cõſecratam alijs dandi. Olim in Eccleſia eam Diaconi ad abſentes, & ægrotos deferrebant, vt conſtat ex Luſtin. in Apolog. Cypria. ſerm. de lapſis. Clem. lib. 8. cõſ. Apoſto. c. 28. & in Concilio Carthaginenſi. 4. Can. 38. habetur: vt Diaconus præſente Presbytero Euchariftiam corporis Chriſti populo, ſi neceſſitas cogat, iuſſus erogat. Et c. Diaconus Diſtinct. 93. ex Pelagio reſertur: Diaconi Sacri corporis erogationẽ ſub conſpectu Episcoporum, ſeu Presbyterorum, niſi hiſ abſentibus, ius non habent exercendi. Vbi Gloſſa, annotauit: Vbi neceſſitas exigat, & Presbyter eſt abſens, poteſt Diaconus ritè iure ſuo baptizare, & corpus Chriſti dare inſirmis, ſi conſecratũ eſt, ſed in Eccleſia, præſente Presbytero, non poteſt, etiam ſi neceſſitas exigat, niſi iuſſus à Presbytero; & quia, cum multi ſunt, qui indigent Baptiſmo, & Presbyter nequit omnibus ſufficere: ſimiliter cum multi ſunt, qui volunt Chriſti corpus accipere, nec Presbyter omnibus ſufficit. Hæc Gloſſa. Concilium verò Nicenũ. Can. 14. & habetur c. Pervenit. 1. Diſt. 93. ſic ait: Pervenit ad Sanctũ Conciliũ, quòd in loco quibusdam, & Ciuitatibus, Presbyteris Sacramenta Diaconis porrigant; quòd neque regula, neque conſuetudo iradidit vt ij, qui offerendũ ſacrificij non habent poteſtatem, ijs qui offerunt corpus Chriſti porrigant. Et ac ergo omnia auerentur, & accipiant per ordinem, poſt Presbyteros ab Episcopo, vel Presbytero Sacram Communionem. Quòd ſi non fuerit in præſenti, vel Episcopus, vel Presbyter, tunc ipſi præſentẽ, & edant. Hæc Concilium. Irreperat abuſus talis, nempe, cū Episcopus rem Diuinã faciebat, Presbyteri, ac cæteri Eccleſiæ miniſtri de manu eius Euchariftiam de more accipiebant: & quia Episcopus aliquando defatigabatur, cõcedebat Diacono, vt corpus Domini cæteris Clericis porrigeret. Vnde factum eſt, vt conuiuentibus, vel diſſimulantibus Episcopis, Diaconi Euchariftiam Presbyteris etiam miniſtrarent: quem abuſum tollendum eſt medio Concilium curauit, quòd

hinc

hinc Diaconi in solentiores effecti sese audebant Presbyteris antepone. Procedente vero tempore, Diaconis abrogata est facultas corpus Domini ceteris, etiam laicis porrigendi, quamvis sit illis potestas relicta distribuendi sanguinem: hic enim cum ministraretur in calice, necesse non erat, ut à Diacono tangeretur, ut necesse erat corpus Dominicum ab eo tangi, cum illud cæteris præbebat.

In Concilio Arelatenſi 2. *Can. 15.* habetur: *In ſecretario Diaconis inter Presbyteros ſedere non liceat; vel corpus Chriſti præſente Presbytero tradere Diaconi ne præſentant: quod ſi fecerint, ab omni officio Diaconatus abſcedant.* Ex dictis cernere licet, Diaconum Eucharistiæ conſecrandæ, vel offerendæ nullam facultatem habere poſſe, ſive ordinariam, ſive mandata, atque commiſſam, & offerendæ vero alijs ſubminiſtrandi, auctoritatē commiſſam habere poſſe, ordinariā non item, quoniam hæc ſolis Sacerdotibꝫ ratione ſui muneris, & officij cōuenit.

Secundo *Quæritur*, An ſicut omnis Sacerdos Eucharistiæ conſecrandæ, & offerendæ iure Diuini non habet potestatem, ſic etiam habeat eandem Eucharistiā alijs distribuendā? *Reſpondeo*, hoc eſſe diſcrimen inter potestatem conſecrandi, offerendique, & inter potestatem dandi Communionis Sacramentum; quod illa eſt facultas aliquid obeundi circa ipſum Chriſti corpus, hæc vero eſt potestas conferendi alijs Sacramenta, quod eſt proprium paſtoris penſum, & mūnus: ac proinde non eo ipſo quod quis in Sacerdotem creatus potestatem habet conſecrandi, & offerendi, habet ius dandi alijs Eucharistiā: ad hoc enim iuriſdictio requiritur, ad illa verò non item. Nulli igitur Sacerdoti ſimplici omnis iuriſdictionis experti licitum eſt Eucharistiā alijs miniſtrare. *Quæres*, an ſas illi ſit eam dare per ſolam à Parocho conſecram facultatem. *Reſpondeo*, ſas eſſe, quia cum ſit Sacerdos, & ſola ei deſit iuriſdictio, eam accipit Parochi conſeſu: Parochus enim, quemadmodum cum ſibi ſubiectis miniſtrat Eucharistiā, ut iure ſuo, ſic eandem per alium conferre, iure ſuo, & auctoritate poteſt. Nym ad Eucharistiā porrigendam alijs, non requiritur ultra ordinationem in Sacerdote vlla Episcopi approbatio, ut neceſſaria eſt, ad conſeſiones penitentium audiendas, vel ad Diuinum verbum annunciandum.

Caput XXIV.

Quibus diebus ſacroſanctum Miſſæ ſacrificium immolare ſacerdotes iure poſſunt, & debeant.

Primo Quæritur, An ſimplex Sacerdos, cui nulla eſt animarū cura commiſſa, nec Beneficium Eccleſiaſticum collatum, Miſſæ ſacrificiū aliquando offerre, iure, & lege cogatur? *Duo ſunt Theologorum ſententiæ: vna docet*, in nullū lethale peccatum incurrere eiſmodi Sacerdotē, ſi nunquam ſacrificet: ſic Alexander 4. p. 9. q. 1. m. 2. Bonau. 4. d. 12. p. 2. ar. 2. q. 2. Gab. in Cano. Miſſæ. leſt. 87. Viſto. in ſum. de Sacram. nu. 94. Cai. p. 3. q. 82. ar. 12. Leſm. 4. p. 1. q. 23. ar. 10. Palacius 2. d. 13. diſput. 2. H, & quidam alij ſentiunt eiſmodi Sacerdotem,

etiam ſi abſque cauſa iuſta à ſacrificando abſtineat perpetuū, minimè lethale peccatū admittere: quandoquidem nullus extat Canon, quo ad illud faciendum adigatur: fatentur quidem peccare, ſed ſolum cum contemnit, vel cum alijs offeſionis cauſam præbet. *Iuniores quidam putant opinionem hanc eſſe probabilem, eam multis verbis tuetur Roſella. Eucharistiæ 3. nu. 33.* quamvis ſolum contendere videatur huiſmodi Sacerdotem nō peccare lethaliter. De quodam Sancto Presbytero hiſtoriæ commemorant, nunquam eū religionis, & humilitatis cauſa ſacrificare voluiſſe.

Alter opinio contrarium omnino docet: S. Thom. 3. p. 9. q. 82. ar. 10. primam ſententiā ait eſſe irrationabilem: idem videtur dicere 4. d. 13. q. 1. ar. 2. q. 1. ad 2. Plures opinantur delinquere eiſmodi Sacerdotem, ſi citra cauſam legitimā ſe à ſacrificando, aut ſemper, aut toto anno contineat: Ita Ricard. in 4. d. 13. ar. 2. q. 2. Dur. 4. d. 13. q. 2. & Palud. 4. d. 13. q. 2. Maior. d. 12. q. 5. Antonin. p. 3. tit. 13. c. 16. f. 12. Angel. Miſſa n. 44. Silueſt. Miſſa 1. q. 7. Soc. 4. d. 13. q. 1. ar. 10. & Tabien. Communicare. q. 12. Armil. cōmanio. n. 14. Nauar. in c. 25. nu. 88. & ſanè, qui Sacerdos creatur, conſecraturq; ad rem diuinam faciendam, & nunquā ſacrificiū facit, & offert, videtur diuini muneris, & officij contemptor, ſi abſq; vllō impedimento, & cauſa iuſta, & legitima id prætermittat, cū eo ſuperſedeat, quod præſtare alioqui deberet. Et Paulus 2. Cor. 6. *Horiamur*, inquit, *ne in vacuum gratiam Dei recipiamus; Petrus quoque 1. Pet. 4. Vnusquisque ſicut accepit gratiam, in alterutrum illam adminiſtrantes; & Greg. homil. 9. in Euangelia, Dum creſcunt, ait, dona, rationes etiā creſcunt donorum: Matth. 25. & Luc. 19. Seruus ille, qui talentū abſcondit, in tenebras mittitur extiores, & alter, qui minā reſpoſuit in ſudario, illa ipſa, cum acri etiam reprehensione ſpoliatur. Deinde, otioſa eſt facultas, & potestas, quæ nunquam operatur. Poſtremo malè audiunt Sacerdotes, qui nunquam ſacrificant: quare ſecundo Machabæo. quarto, reprehenduntur quidam Sacerdotes, quod iam non circa altaris officia dediti erant contempto templo, & ſacrificijs neglectis. Et in cap. Si quotieſcunque. De conſecratione, Diſtinctione ſecunda, ex Ambroſio dicitur. *Si quotieſcunque ſanguis Chriſti eſſunditur, in remiſſionem peccatorum eſſunditur, deſeo meritò ſemper accipere, ut peccata mihi ſemper dimittantur: qui ſemper pecco, ſemper deſeo accipere medicinam, & ex Hilario in capite. Si non ſunt. De conſecratione Diſtinctione ſecunda. Si non ſunt tanta peccata, ut excommunicetur qui, non ſe debet à medicina corporis, & ſanguinis Domini ſeparare. Hæc illi Patres.**

Mihi ſanè vera, & certa videtur hæc opinio, præſertim ſi de eo Sacerdote loquamur, qui ſemper à ſacrificio abſque vlla iuſta, & debita cauſa ceſſat: de hoc enim auctores primæ opinionis loquuntur, quorum argumeta parui ſunt ponderis, & momenti.

Si quæras, An lethaliter peccet huiſmodi Sacerdos? Ricardus, Paludanus, Maior. Nauarr. & multi alij generatim aiunt cum peccare, Durandus dicit, grauiter peccare. Angelus, Silueſter, Sotus, & alij ſentiunt eum lethaliter peccare. Armilla verò, *nolo*, inquit, *præcipitare ſententiā. Ego licet* probabile putem huiſmodi Sacerdotē leuiter, non grauiter peccare, ſed multo pro-